

EVROPSKÉ AMAROUNY

V severních polárních oblastech žijí lumíci, kteří pravděpodobně sami regulují svůj počet. Když začne hrozit, že se přemnoží, tak se skupina těchto křečků vrhne do moře a utopí se. Nikdo neví, podle jakého klíče a kdo určuje, že se ten který jedinec sebeobětuje.

Na opačné polokouli existují domorodé kmeny, které se jednoho dne přestaly rozmnožovat... Společenství žije jako dříve, jen už se v něm nerodí děti. Zvolna stárnou a čekají, až zemře ten poslední. Západoevropan jejich důvod těžko pochopí. Domorodci, kteří mezi sebou komunikují telepaticky a dokážou najít v poušti vodu, prý jednoho dne dostali svolení už odejít...

Znám ještě jednu bytost, která se také rozhodla odejít. Nevím zda i ona se spojila s Universem nebo to někdo rozhodl za ní. Nevím ani, zda vůbec ví, co činí, ale zdá se, že rozhodnutí je pevné. Tu bytost znáte také, jmenuje se Evropa.

Kdybych si mohla vybrat způsob odchodu, volila bych spíše osvícenou pozvolnou cestu domorodců, ona se ale bohužel chová spíše jako ti hlodavci.

Evropu zřejmě zasáhla nemoc všech, kteří už mnoho zažili a viděli, ztratila vůli k životu. Opájí se svou historickou zkušeností, demokratickou tradicí a otevřeností natolik, že ji více zajímá, jak je vnímána ostatními, než realita samotná.

Ještě chvíli si starý kontinent může připadat jako přítulná, přátelská kočka stále připravena stulit se do klína tomu, kdo právě usednul do křesla, ale skutečná podoba už je jiná. Starý, vykastrovaný kocour, kterého podrželo za uchem tolik lidí, že už neví čím je.

Může se vám to zdát jako malichernost, ale mě do této euroskepse uvrhl obyčejný diář. Tedy ne tak úplně obyčejný. Diář Evropské komise, který je jakýmsi prezentem pro studenty středních škol členských států. Pominu to, že ta taškařice stála přes pět milionů eur. Má-li to však být diář pro středoškoláky Evropy zítřka, bolí mě vzkaz, který tímto dostávám. V diáři jsou vyznačeny všechny možné svátky, dozvíte se, kdy mají svátky Číňané, kdy sikhové i kdy je třeba oslavovat hinduistické *díválí*. Jen na jednu drobnost komise sdružující státy, které vyrostly z křesťansko-židovských základů, zapomeněla. Na Vánoce.

Ještě dojemnější je reakce zástupců Evropské komise, když se přeci jen některým pomýleným Evropanům zdálo, že by v evropském kalendáři asi měl být, vedle muslimských svátků, zmíněn i jeden z nejvýznamnějších svátků křesťanských. Tak tedy:

„V rámci politické korektnosti v příštích vydáních zmínky o náboženských svátcích budou v diářích EU chybět úplně, aby se předešlo jakémukoliv nedorozumění“. Chápete to? My raději zapomeneme na tisíciletou historii, popřeme veškeré morální imperativy, které zde po staletí vyrůstají z víry našich předků, abychom se zavděčili. A v zavděčování, v tom my jsme opravdu dobří.

Benjamin Kuras před Vánocí psal, jak z výloh londýnských obchodů mizí klasická výzdoba, protože to není politicky korektní. Jediný, kdo tak prý připomíná, že se narodil Kristus, jsou čínská bistra. Kšeť je kšeť.

Když k tomu připočtu nekonečné diskuze o tom, zda mohou být v Německu či Itálii ve veřejných institucích na zdech kříže, a mnoho dalších, tak si opravdu začínám ve své rodné Evropě připadat jako na návštěvě.

„Než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš“ řekl Ježíš Petrovi.

Milý Ježíšku, Petr byl jen takový náš malý předskokan, teprve my dovádíme svou politiku amarounů (chutná všem, ale nikdo si opravdu nepochutná) k dokonalosti.

Pro ty, kteří mají pocit, že přeháním, mám malý tip. Zajeďte si na dovolenou třeba do jedné nejmenované země na Arabském poloostrově (opravdu je tam co fotografovat) a do batohu si vezměte malý cestovní výtisk bible (třeba jste zvyklí si v ní často číst.) Až letadlo přistane a vy půjdete celní kontrolou, tak budete mít pravděpodobně ve vazbě mnoho času přemýšlet nad tím, kdo v Bruselu se spojil s Univerzem a dostal povolení, že už můžeme odejít...

Martina Kociánová

Snímek: Jindřich Štreit

